

Sygn. akt **II AKa 247/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin (spr.)
Sędziowie:	SA Maciej Żelazowski SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Janowska - Paszkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Andrzeja Wieczorka

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 r. sprawy

1) C. C. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2) D. G. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3) A. P. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4) D. R. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońców oskarżonych D. G. (1) i C. C. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 30 marca 2018 r., sygn. akt II K 185/15

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. orzeczony na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonych D. R. (1) oraz A. P. (1) w pkt. XLV części dyspozytywnej solidarny obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody orzeka również solidarnie wobec oskarżonego C. C. (1);

2. zasądzony na podstawie art. 627 k.p.k. wobec oskarżonych D. R. (1) oraz A. P. (1) w pkt. XLVIII części dyspozytywnej solidarny zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika sądząca również solidarnie od oskarżonego C. C. (1);

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. sądzi solidarnie od oskarżonych D. R. (1), A. P. (1) i C. C. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. we W. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowanie odwoławcze w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) złotych;

IV. sądzi solidarnie od oskarżonych C. C. (1) i A. P. (1) na rzecz L. i M. B. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. w P. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) złotych;

V. zwalnia oskarżonych D. R. (1), A. P. (1), C. C. (1) i D. G. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski

Sygn. akt II AKa 247/18

UZASADNIENIE

4. C. C. (1) został oskarżony o to, że:

XXIII. w okresie od sierpnia 2010r. do grudnia 2010r. na terenie województw (...), (...), (...), oraz na terenie RFN i Belgii, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1), A. P. (1), D. R. (1) oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wyłudzeń towarów na podstawie zleceń uzyskiwanych dla podstawionych firm transportowych rejestrowanych na (...) (...) z wykorzystaniem podrobionych dokumentów, przy ścisłym podziale ról, w ramach którego C. C. (1) wykładał część środków finansowych niezbędnych na zakup pojazdów, wykorzystywanych następnie dla celów przestępczych, D. H. (1) dokonywał rejestracji firm transportowych na giełdzie transportowej, składał oferty i uzyskiwał zlecenia na przewóz towarów, podrabiał dokumenty rejestrowe firm transportowych, zlecał podrabianie dokumentów i tablic rejestracyjnych dla wykorzystywanych pojazdów, oraz zajmował się wyszukiwaniem nabywców na wyłudzone towary, D. R. (1) pomagał w ukryciu i w zbyciu wyłudzonych towarów a A. P. (1) i inne osoby pełnili rolę kierowców, którzy posługując się podrobionymi dokumentami tożsamości oraz uzyskanymi przez D. H. zleceniami transportowymi pobierali towar i przewozili go w miejsca wskazane przez D. H.

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

XXIV. w dniu 23.08.2010 r. w Z. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1), A. P. (1), D. R. (2) i innymi osobami doprowadził pracowników firmy (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 87.109,12 zł. w ten sposób, że posługując się podstawioną firmą (...), (...)-(...) O. ul. (...)/(...) zarejestrowaną na(...) (...) w oparciu o podrobione dokumenty w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, polisy ubezpieczeniowej (...) nr (...) oraz licencji na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego uzyskał zlecenie transportowe na przewóz ładunku na trasie W. - V. (Szwecja) a następnie posługując się podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego nr rej. (...) i naczepy (...) oraz dowodem osobistym kierowcy nr (...) wydanym na nazwisko M. O. doprowadził do pobrania z firmy (...) sp. z o.o. ładunku 17.500 kg. dekoracji cukierniczych i jego przetransportowania do Z. woj. (...) bez zamiaru wykonania usługi transportowej i dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia, którym według przyjętego zlecenia miała być szwedzka firma (...), przy czym w ramach ustalonego podziału ról:

- C. C. (1) wyłożył środki finansowe na przygotowanie powyższego przestępstwa, w tym na zakup ciągnika siodłowego marki R.
- D. H. (1) dokonał rejestracji na (...) firmy (...), (...)-(...) O. ul. (...)/(...) i wyłudził na jej rzecz zlecenie transportowe, utrzymywał kontakt telefoniczny i mailowy ze spedycją zlecającą transport, zlecił innym osobom podrobienie dowodów i tablic rejestracyjnych (...) i (...)
- A. P. (1) posłużył się wyłudzoną zleceniem transportowym oraz podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego nr rej. (...) i naczepy (...) oraz dowodem osobistym kierowcy nr (...) wydanym na nazwisko M. O., na podstawie których pobrał wyłudzony towar i przetransportował w miejsce wskazane przez D. H. (1)
- D. R. (1) zlecił podrobienie tablic rejestracyjnych (...) i (...), udał się wspólnie z D. H. (1) na miejsce załadunku towaru, pilotował zestaw ciężarowy w drodze powrotnej oraz pomógł w ukryciu wyłudzonego towaru, przyjmując go na przechowanie

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XXV. w dniu 20.11.2010 r. w H. (Republika Federalna Niemiec), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1) i A. P. (1) doprowadził pracowników firmy (...) s.c. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 150.000,00 zł. w ten sposób, że posługując się podstawioną firmą (...), (...)-(...) W., ul. (...) zarejestrowaną na (...) (...) (...) w oparciu o podrobione dokumenty w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, polisy ubezpieczeniowej (...) nr (...) oraz licencji na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego uzyskał zlecenie transportowe na przewóz ładunku na trasie H. - T. a następnie posługując się podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego nr rej. (...) i naczepy (...) oraz dowodem osobistym kierowcy nr (...) wydanym na nazwisko M. O. doprowadził do pobrania z firmy (...) ładunku 18.4 ton mięsa i jego przetransportowania do miejscowości K. w woj. (...) bez zamiaru wykonania usługi transportowej i dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia, którym według przyjętego zlecenia miały być magazyny (...) z/s w T., przy czym w ramach ustalonego podziału ról:

- C. C. (1) wyłożył środki finansowe na przygotowanie powyższego przestępstwa oraz uczestniczył w zbyciu wyłudzonego towaru
- D. H. (1) dokonał rejestracji na (...) (...) firmy Usługi Budowlano – (...), (...)-(...) W., ul. (...) i wyłudził na jej rzecz zlecenie transportowe, utrzymywał kontakt telefoniczny i mailowy ze spedycją zlecającą transport, zlecił innym osobom podrobienie dowodów i tablic rejestracyjnych (...) (...) i naczepy (...), oraz uczestniczył w zbyciu wyłudzonego towaru
- A. P. (1) posłużył się wyłudzoną zleceniem transportowym oraz podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego nr rej. (...) i naczepy (...) oraz dowodem osobistym kierowcy nr (...) wydanym na nazwisko M. O., na podstawie których pobrał wyłudzony towar i przetransportował w miejsce wskazane przez D. H. (1)
- R. B. nabył wyłudzony towar wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk w zw. art. 65 § 1 kk;

XXVI. w dniu 13.12.2010 r. w A. (Belgia), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1) i A. P. (1) doprowadził pracowników firmy (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem o wartości 91.335,00 zł. w ten sposób, że posługując się podstawioną firmą (...), B. ul. (...) zarejestrowaną na (...) (...) (...) w oparciu o podrobione dokumenty w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, oraz licencji na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego uzyskał zlecenie transportowe na przewóz ładunku na trasie A. – G. Stary a następnie posługując się podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego (...) (...) i naczepy (...) (...) oraz dowodem osobistym kierowcy wydanym na nazwisko M. O. doprowadził do pobrania z firmy (...) ładunku 19.440 kg. żyły tytoniowej i jego przetransportowania do nieustalonego odbiorcy w P. bez zamiaru wykonania usługi transportowej i dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia, którym według przyjętego zlecenia miała być firma (...) sp. z o.o. w G. (...), przy czym w ramach ustalonego podziału ról:

- C. C. (1) wyłożył środki finansowe na przygotowanie powyższego przestępstwa, oraz nadzorował wspólnie z D. H. (1) pobranie wyłudzonego ładunku
- D. H. (1) dokonał rejestracji na (...) (...) fikcyjnej firmy transportowej i wyłudził na jej rzecz zlecenie transportowe, utrzymywał kontakt telefoniczny i mailowy ze spedycją zlecającą transport, zlecił innym osobom podrobienie dowodów i tablic rejestracyjnych, oraz nadzorował pobranie wyłudzonego towaru
- A. P. (1) posłużył się wyłudżonym zleceniem transportowym oraz podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego (...) (...) i naczepy (...) (...) oraz podrobionym dowodem osobistym kierowcy na nazwisko M. O. na podstawie których pobrał wyłudżony towar i przetransportował do Polski
- R. Z. (1) i D. R. (1) pomogli w ukryciu i zbyciu wyłudzonego towaru wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk w zw. art. 65 § 1 kk;

7. D. G. (1), został oskarżony o to, że:

XXXIII. w listopadzie 2012r. na terenie województw (...) i (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było dokonywanie wyłudzeń towarów na podstawie zleceń uzyskiwanych dla podstawionych firm transportowych rejestrowanych na (...) (...) (...) z wykorzystaniem podrobionych dokumentów, przy ścisłym podziale ról, w ramach którego S. H. udostępniała zestaw ciężarowy, wykorzystywany następnie dla celów przestępczych, oraz pozyskiwała odbiorców na wyłudżane towary, D. H. (1) samodzielnie lub z innymi osobami dokonywał rejestracji firm transportowych na giełdzie transportowej, składał oferty i uzyskiwał zlecenia na przewóz towarów, podrabiał dokumenty rejestrowe firm transportowych, zlecał podrabianie dokumentów i tablic rejestracyjnych dla wykorzystywanych pojazdów, L. W. pomagał w zbyciu wyłudżonych towarów a R. W. (1) pełnił rolę kierowcy, który posługując się podrobionymi dokumentami tożsamości oraz uzyskanymi przez D. H. zleceniami transportowymi pobierał towar i przewoził go w miejsca wskazane przez D. H.

tj. o czyn z art. 258§ 1 kk;

XXXIV. w dniu 29.11.2012 r. w miejscowości C. gm. Ż. powiat K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłował doprowadzić pracowników firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 95.800,00 zł. w ten sposób, że posługując się podstawioną firmą (...) Krajowy i (...), (...) (...) (...) L., zarejestrowaną na (...) (...) (...) w oparciu o podrobione dokumenty w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, polisy ubezpieczeniowej (...) nr (...) oraz licencji na prowadzenie międzynarodowego transportu drogowego i uzyskanym na jej rzecz przez D. H. (1) i D. G. (1) zleceniem transportowym na przewóz ładunku na trasie C. - H. (1)(Wielka Brytania) oraz podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego nr rej. (...) i naczepy (...) oraz dowodem osobistym kierowcy nr (...) wydanym na nazwisko A. K. zamierzał doprowadzić do pobrania z firmy (...) ładunku 260.000 sztuk jajek bez zamiaru wykonania usługi transportowej i dostarczenia towaru do miejsca przeznaczenia, którym według przyjętego zlecenia miała być

brytyjska firma (...) LTD, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie kierowcy przez funkcjonariuszy Policji po podstawieniu pojazdu do załadunku, przy czym w ramach ustalonego podziału ról:

- D. H. (1) wspólnie z D. G. (1) dokonali rejestracji na (...) (...) firmy (...) Krajowy i (...), (...). (...)-(...) L. i wyłudźli na jej rzecz zlecenie transportowe, utrzymywali kontakt telefoniczny i mailowy ze spedycją zlecającą transport, zlecili innym osobom podrobienie dowodów i tablic rejestracyjnych (...) (...)
- R. W. (1) posłużył się wyłudżonym zleceniem transportowym oraz podrobionymi dokumentami w postaci dowodów rejestracyjnych ciągnika siodłowego (...) i naczepy (...) oraz dowodem osobistym kierowcy (...) wydanym na nazwisko A. K., na podstawie których usiłował pobrać wyłudżony towar i przetransportować w miejsce wskazane przez D. H. (1)
- S. H. udostępniła pozostający w jej władaniu zestaw ciężarowy I. o faktycznych nr rej. (...) wraz z naczepą (...) leasingowany przez będącą figurantem firmę (...) celem jego wykorzystania do popełnienia przestępstwa oraz pozyskała nabywcę na towar mający pozostawać przedmiotem wyłudżenia

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk iv zb. z art. 270 § 1 kk w zw. art. 11 § 2kk w zw. art. 65 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 30 marca 2018r., sygn. akt II 185/15:

XVIII. Oskarżonego C. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 258. § 1. k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIX. Oskarżonego C. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXIV – XXVI części wstępnej wyroku, ustalając, że dopuścił się tych występków w ramach ciągu przestępstw kwalifikowanego w art. 91. § 1. k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., tj. występków z art. 286. § 1. k.k. w zb. z art. 270. § 1. k.k. w zw. art. 11. § 2. k.k. w zw. art. 65. § 1. k.k. w zw. z art. 91. § 1. k.k. i za to na podstawie art. 286. § 1. k.k. w zw. art. 11. § 3. k.k. w zw. art. 65. § 1. k.k. w zw. z art. 91. § 1. k.k. i wymierzył mu karę roku i (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33. § 2. k.k. wymierzył mu karę grzywny wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za 100 (sto) złotych.

XX. Na podstawie art. 85. k.k. i art. 86. § 1. k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., połączył wymierzone oskarżonemu C. C. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

XXI. Na podstawie art. 69. § 1. i 2. k.k., art. 70. § 1. k.k., art. 73. § 2. k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego C. C. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat, oddając go pod dozór kuratora.

XXX. Oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXXIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 258. § 1. k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XXXI. Oskarżonego D. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXXIV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13. § 1. k.k. w zw. z art. 286. § 1. k.k. w zb. z art. 270. § 1. k.k. w zw. art. 11. § 2. k.k. w zw. art. 65. § 1. k.k. i za to na podstawie art. 14. § 1. k.k. w zw. z art. 286. § 1. k.k. w zw. art. 11. § 3. k.k. w zw. art. 65. § 1. k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33. § 2. k.k. wymierzył mu karę grzywny wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za 50 (pięćdziesiąt) złotych.

XXXII. Na podstawie art. 85. k.k. i art. 86. § 1. k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., połączył wymierzone oskarżonemu D. G. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

XXXIII. Na podstawie art. 69. § 1. i 2. k.k., art. 70. § 1. k.k., art. 73. § 2. k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat, oddając go pod dozór kuratora.

XLVI. Na podstawie art. 46. § 1. k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., orzekł wobec oskarżonych C. C. (1) oraz A. P. (1) solidarnie obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz L. i M. B. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. w P. kwoty 100.000 zł (sto tysięcy) zł.

XLIX. Na podstawie art. 627. k.p.k. zasądził solidarnie od oskarżonych C. C. (1) i A. P. (1) na rzecz L. i M. B. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. w P. zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 8.413,20 (osiem tysięcy czterysta trzynaście i 20/100) zł brutto.

L. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił wszystkich z obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie w całości.

Apelacje od wyroku wniósł prokurator, obrońcy oskarżonych C. C. (1) i D. G. (1), oraz oskarżyciel posiłkowy (...) sp. z o.o.

Prokurator wniósł apelację na niekorzyść oskarżonego C. C. (1) i wydanemu orzeczeniu zarzucił:

„1. na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrażę prawa materialnego - przepisu art. 46§1 kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 01.07.2015 r. poprzez zaniechanie orzeczenia w stosunku do C. C. (1) w pkt XV wyroku obligatoryjnego - wobec złożenia przez pełnomocnika pokrzywdzonego stosownego wniosku – obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) sp. z o.o. pomimo uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku,

2. na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrażę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 424 § 1 pkt kpk poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których obligatoryjny obowiązek naprawienia szkody wynikający z popełnienia czynu opisanego w pkt XXIV części wstępnej wyroku orzeczony został solidarnie jedynie wobec A. P. (1) i D. R. (3) z pominięciem C. C. (1).”

Tak podnosząc, oskarżyciel publiczny wniósł o:

1. zmianę rozstrzygnięcia w pkt XV wyroku poprzez orzeczenie w stosunku do C. C. (1) solidarnie z D. R. (1) i A. P. (1) obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. we W. kwoty 43.554,12 zł. oraz na rzecz K. K. działalność gospodarcza pod firmą (...) kwoty 43.555 zł.

Obrońca C. C. (1), zaskarżył powyższy wyrok w całości i wydanemu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż oskarżony C. C. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynów wskazanych w akcie oskarżenia podczas, gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego jak i wyjaśnieniach innych podsądnych nie uprawnia do takiego wniosku,

2. obrażę przepisów postępowania , mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.

art. 4, 5 § 2, 7, 410, 424 § 1 k.p.k., poprzez jednostronną ocenę dowodów, podporządkowaną w całości wydanemu orzeczeniu oceną wyjaśnień oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie odtworzenia nagrania przytoczonego w uzasadnieniu orzeczenia o oparcie rozstrzygnięcia jedynie na protokole oględzin zapisu rozmowy k-4740-4760.

Tak podnosząc, obrońca C. C. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego poprzez uniewinnienie go od stawianych zarzutów.

Obrońca oskarżonego D. G. (1), wyrok zaskarżył na korzyść oskarżonego w części dotyczącej uznania tego oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXXIII i XXXIV części wstępnej wyroku, tj. w zakresie punktów XXX i XXXI rozstrzygnięcia Sądu I instancji,

w stosunku do zaskarżonego wyroku podniósł zarzut obrazę przepisów art. 410 kpk oraz 167 par. 1 k.p.k. mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów (pomimo nieprzeprowadzenia na rozprawie żadnego dowodu mającego potwierdzać treść i zasadność stawianych oskarżonemu zarzutów.

Tak podnosząc, obrońca D. G. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. G. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów w całości.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. zaskarżył ww. wyrok: w odniesieniu do oskarżonego C. C. (1) na jego niekorzyść, w części dotyczącej pkt. XLV i pkt. XLVIII skarżonego wyroku, tj. w zakresie, w jakim sąd I instancji nie nałożył na oskarżonego C. C. (1) obowiązku naprawienia szkody wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 stycznia 2016 roku oraz obowiązku zwrotu wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego,

oraz w odniesieniu do A. P. (1) i D. R. (1) na ich niekorzyść, w części dotyczącej pkt. XLV, w zakresie, w jakim sąd I instancji nie nałożył na oskarżonych obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, liczonych od orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, a w konsekwencji w oparciu o treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k., skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k., poprzez niezastosowanie tego przepisu wobec oskarżonego C. C. (1) mimo skazania tego oskarżonego za popełnienie zarzucanych mu czynów na szkodę oskarżyciela posiłkowego, oraz mimo złożenia przez oskarżyciela posiłkowego w terminie określonym w art. 49a k.p.k. wniosku z dnia 08 grudnia 2017 roku o naprawienie szkody w wysokości 43.554,12 zł, solidarnie od C. C. (1), A. P. (1) i D. R. (1), podczas gdy zgodnie z bezwzględnie obowiązującą normą art. 46 k.k. sąd orzeka obowiązek naprawienia w całości lub części wyrządzonej przestępstwem szkody w razie skazania i złożenia stosownego wniosku przez pokrzywdzonego przestępstwem;

II. Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw w zw. z art. 46 § 1 k.k., poprzez błędne niezastosowanie ww. przepisu ustawy zmieniającej w stanie faktycznym sprawy i błędne przyjęcie przez sąd I-instancji, że do orzeczonego obowiązku naprawienia szkody należy stosować przepis art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu przyjętym przed dniem 01 lipca 2015 roku, podczas gdy z akt niniejszej sprawy wynika, że akt oskarżenia inicjujący postępowanie karne przed sądem został wniesiony przez Prokuraturę Okręgową w Gorzowie Wlkp. w dniu 30 grudnia 2015 roku, a więc w czasie, w którym obowiązywało już nowe brzmienie art. 46 § 1 k.k., traktujące obowiązek naprawienia szkody jako środek kompensacyjny, a nie środek karny, co w konsekwencji doprowadziło do tego, że sąd I-instancji nie orzekł o odsetkach ustawowych liczonych od orzeczonego obowiązku naprawienia szkody od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. Obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k., poprzez nie zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego od oskarżonego C. C. (1) poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, mimo skazania tego oskarżonego za popełnienie zarzucanych mu czynów na szkodę oskarżyciela posiłkowego, oraz mimo złożenia przez oskarżyciela posiłkowego wniosku z dnia 08 grudnia 2017 roku, w którym domagał się zasądzenia solidarnie od C. C. (1), A. P. (1)

i D. R. (1) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, podczas gdy sąd zobowiązany jest zasądzić od skazanego na rzecz oskarżyciela posiłkowego uzasadnione wydatki poniesione w związku z ustanowieniem jednego pełnomocnika.

Tak podnosząc, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- 1) zmianę pkt XLV zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego także od C. C. (1), solidarnie z A. P. (1) i D. R. (1), kwoty 43.554,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem naprawienia wyrządzonej czynem przestępnym szkody;
- 2) zmianę pkt XLVIII zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego także od C. C. (1) solidarnie z A. P. (1) i D. R. (1) zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika według norm przepisanych;
- 3) zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego od C. C. (1), A. P. (1) i D. R. (1) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego tytułem postępowania II-instancyjnego przed tut. Sądem rozpatrującym apelację.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego L. B. i M. B. wspólników spółki cywilnej (...) s.c. (...), w odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżonego C. C. (1) wniósł o:

- 1) o utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydział Karny z dnia 30 marca 2018 roku;
- 2) o zasądzenie od oskarżonego C. C. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. B. i M. B. wspólników spółki cywilnej (...) s.c. (...) i- M. B. zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora, jak i apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zasługują na uwzględnienie chociaż ta druga jedynie częściowo, natomiast apelacje obu obrońców oskarżonych zasadne nie są.

Ustosunkowując się zatem do apelacji obrońcy oskarżonego C. C. (1) to w ocenie Sądu Odwoławczego sąd meriti nie dopuścił się zarzucanych mu przez apelującego uchybień natury procesowej. U podstaw zaskarżonego wyroku w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów legły prawidłowe ustalenia faktyczne, które zostały dokonane na podstawie trafnej analizy, a przede wszystkim właściwej ocenie całokształtu materiału zgromadzonego w tej sprawie. Sąd Okręgowy przestrzegając zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), uwzględnił wszelkie okoliczności podnoszone w wywiezionym środku odwoławczym, dokonał ich analizy i stosowanie je ocenił. Sposób rozumowania, a przede wszystkim wyprowadzone wnioski jasno, przekonująco, sąd pierwszej instancji przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, który to odpowiada wymogom określonym w art. 424 k.p.k.

Równocześnie, błędne wobec podniesionego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., jest jednoczesne zarzucanie sądowi orzekającemu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli apelujący kwestionuje ocenę dowodów, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., a art. 7 k.p.k. Nie dające się usnąć wątpliwości (art. 5 § 2 k.p.k.) to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasady oceny dowodów. W opozycji do argumentacji obrońcy, stanowczo stwierdzić należy, iż ocena zebranego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie jest obiektywna, wszechstronna, znajduje oparcie w poszczególnych dowodach. Dokonana zaś została z uwzględnieniem i poszanowaniem zasady logicznego rozumowania i wskazań wiedzy, w tym respektuje w należyтым stopniu wskazania doświadczenia życiowego. Jednocześnie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności zatem innych, pozostaje pod ochronę art. 7 k.p.k., jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, jak również jest wyrazem rozważania wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, a także jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, przy czym zostało logicznie uargumentowane w wyroku. Obrońca tymczasem nie

wykazał, aby sposób wnioskowania sądu wykraczał poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art. 7 k.p.k. prezentując jedynie własną, odmienną od sądowej ocenę dowodów. Zarzut niewłaściwej oceny dowodów, aby zasługiwał na uwzględnienie, nie może sprowadzać się jedynie do stwierdzenia, że sąd orzekający popełnił błąd, gdyż dał wiarę określönemu dowodowi, gdy w ocenie skarżącego dowód winien być oceniony w sposób odmienny.

Kontynuując wskazać należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego C. C. (1) co do zarzucanych mu czynów, nie budzi wątpliwości. Wbrew stanowisku apelującego słusznie wobec stanowiska oskarżonego i składanych wyjaśnień, ustalenia faktyczne jeśli idzie o stosunki pomiędzy oskarżonymi, uzgodnienia, czy ustalenia poszczególnych ról, opisał sąd rozstrzygający na zeznaniach świadków (pokrzywdzonych, właścicieli firm transportowych, ich pracowników, osób kontaktujących się z oskarżonymi w sprawie przewozów towarów), ale przede wszystkim na wyjaśnieniach złożonych przez R. Z., A. P., R. W., P. B., D. G., D. R. czy zeznań D. H. (z uwagi na jego śmierć). Uznając je ostatecznie za wiarygodne - jak wskazał to w swoim uzasadnieniu - w zakresie w jakim korespondowały z wiarygodnymi dowodami ujawnionymi w toku procesu i z których to odtworzył spójny, jasny i logiczny obraz działalności przestępczej, oraz roli jaką w tym całym procederze pełnił oskarżony C. C. (1). Przy czym wskazać należy, a co słusznie podniósł sąd pierwszej instancji, iż zarówno D. H., jak i A. P. nie mieli żadnego interesu aby pomawiać, bezpodstawnie obciążać C. C. (1). I ocenę tą odnośnie poszczególnych czynów, szczegółowo uzasadnioną przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje i nie widzi zatem potrzeby jej ponownego przytaczania.

Odnosząc się zaś do ponoszonej w apelacji kwestii związanej z faktem, iż D. H. pomniejszył swoją rolę w poszczególnych zdarzeniach, a także że był on skazany za fałszywe oskarżenia, to okoliczności te sąd rozstrzygający miał w polu widzenia przy ocenie zeznań (wyjaśnień) wskazanego czemu dał wyraz na stronie 16 swojego uzasadniania. Trafnie w konkluzji następnie stwierdzając, iż okoliczności ww. nie dyskwalifikowały ex definitione jego wyjaśnień złożonych w tej sprawie. Nadto trafnie również wskazał, iż nie były to jedyne dowody na potwierdzenie ustalonych przez sąd okoliczności, a jedne z kilku, które łącznie oceniane wskazywały na wiarygodność tych oświadczeń, w tym wypadku dot. C. C. (1)(strona 17 uzasadnienia).

Nadto jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy wprawdzie D. H. przyznał, iż podczas pierwszych operacji oskarżony C. C. (1) nie wiedział na co pójdą pieniądze, które od niego otrzymał ale miał już świadomość, iż będzie to działalność przestępcza, co zresztą a co słusznie podniósł sąd pierwszej instancji potwierdził także oskarżony A. P.. Obiektywnym dowodem na to, jest także wynik oględzin rozmowy pomiędzy osobami uczestniczącymi w wyjeździe do Belgii oraz K. D.. Rozmowa ta jak słusznie podniósł sąd rozstrzygający, jej burzliwy przebieg przeczy zupełnie prezentowanemu stanowisku, iż oskarżony C. C. (1) nie miał wiedzy o poczynaniach D. H., a jego podróż miała charakter turystyczny z uwagi na znajomość języka niemieckiego. Na marginesie wskazać tutaj należy, a co wskazał zasadnie sąd pierwszej instancji, iż D. H. nawet wcześniej kiedy chciał chronić siebie i współpracujących z nim mężczyzn, odmienienie niż oskarżony C. C. (1) podawał cel podróży. Po wtóre możliwości finansowe oskarżonego dawały mu możliwość samodzielnego podróżowania, zaś podróżujący wcześniej sam D. H. nie zgłaszał problemów z komunikacją, co także podważa treść wyjaśnień oskarżonego C. C. (1). Nadto wskazać należy, że w trakcie zarejestrowanej rozmowy, jak słusznie zważył sąd pierwszej instancji, C. C. (1) dopytywał się o ładunek, był nim żywo zainteresowany. Potwierdzeniem współpracy oskarżonych było także przyznanie przez oskarżonego C. C. (1) możliwości wykorzystania jego placu dla samochodów przyprowadzanych/przysyłanych przez D. H., co zresztą on sam (D. H.) przyznał w z wyjaśnieniach z dnia 6 sierpnia 2014 r.

W tym miejscu odnosząc się do zarzutu apelującego wyartykułowanego w punkcie 3, a związanego z naruszeniem art. 410 kpk poprzez zaniechanie odtworzenia nagrania i oparcie rozstrzygnięcia jedynie na protokole oględzin zapisu rozmowy, to stanowisko to także na aprobatę nie zasługuje. Jak zasadnie podniósł oskarżyciel posiłkowy w swojej odpowiedzi na apelację obrońcy C. C. (1) i podniesiony zarzut, Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu powołał się nie tylko na protokół, ale i nagranie. Równocześnie w spisie dowodów rzeczowych powołano protokół zapisu rozmowy A. P., K. D., D. H. i C. C. (1), oraz kartę pamięci SD-C. T. M. nr (...) z zapisem rozmowy ww. (k- 38 akt). Jednocześnie w dniu 27 lutego 2018 r. na podstawie art. 394 § 2 kpk w zw. z art. 391 § 1 a kpk w zw. z art. 391 § 2 kpk i w zw. z art. 393 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 1 kpk sąd meriti uznał za ujawnione bez odczytywania dowody rzeczowe wskazane

w akcie oskarżenia do odczytania a także do ujawnienia bez odczytywania tj. wyjaśnienia D. H., zeznania świadków wskazanych do ujawnienia w trybie art. 333 § 2 kpk oraz dowody z dokumentów k- 62-76 aktu oskarżenia - gdzie w pozycji 66 (karta 38 akt) jest wskazany właśnie protokół oględzin zapisu dźwięku utrwalonego na karcie pamięci M. zabezpieczonej u A. P. (1) na okoliczność odtworzenia przebiegu rozmowy utrwalonej na nośniku oraz identyfikacji rozmówców i przedmiotu rozmowy do ujawnienia bez odczytania (k-4740-4760) - i dowodów rzeczowych wskazanych na karcie 76-77, oraz materiały zgromadzone w toku procesu (k-1182). Równocześnie żadna ze strony nie żądała uzupełniania postępowania dowodowego. W tej więc sytuacji jeśli żadna ze stron temu się nie sprzeciwiła, a tak było w przedmiotowej sprawie, zgromadzone dowody mogły zostać uznane za ujawnione bez odczytywania/odtworzenia i być podstawą ustaleń faktycznych. Powyższe czyni jak wskazano na wstępie zarzut podniesiony w tym zakresie za nieuprawniony.

Tym samym, sąd meriti w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego, uznając w konsekwencji oskarżonego C. C. (1) za winnego zarzucanych mu czynów, których to kwalifikacja także nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego.

Sąd Odwoławczy nie podziela także stanowiska zaprezentowanego w apelacji obrońcy oskarżonego D. G., a co za tym idzie wniosku o jego uniewinnienie.

Nie można zgodzić się z apelującym, iż sąd meriti uznał winę tego oskarżonego, mimo nieprzeprowadzenia żadnego dowodu mającego potwierdzać treść i zasadność stawianych oskarżonemu zarzutów. Prawidłowo sąd rozstrzygający podał, że już same tylko wyjaśnienia tego oskarżonego pozwalały i to mimo nie przyznania się do stawianego mu zarzutu do ustalenia, iż miał on świadomość oraz z nieukrywanym zamiarem wziął udział w działalności D. H.. Obrońca chyba nie zauważył tego, iż oskarżony sam przyznał się, że D. H. zgłosił się do niego w sprawie wyrobienia fałszywych tablic rejestracyjnych, czy dowodów, bądź dowodu osobistego, zatem logicznym jest, iż musiał mieć świadomość, że nie jest to w legalnym celu. Uczestniczył także w wyjeździe do C. by nadzorować wraz z D. H. wyłudzenie transportu jajek, był obecny przy wymianę tablic przez R. W. i on to właśnie kojarzył go (D. G.) jako mężczyznę, który towarzyszył przy spotkaniach z D. H.. Po wtóre teza dowodowa postawiona przez prokuratora, odnajduje także swoje potwierdzenie we wskazanych i co ważne przeprowadzonych na rozprawie dowodach odnośnie innych oskarżonych, co łącznie i we wzajemnym powiązaniu uzasadnia, iż oskarżony jest jednak sprawcą zarzucanych mu czynów. Z tych też względów i ta apelacja nie uwzględnienie nie zasługuje.

Odnosząc się zatem do apelacji prokuratora, jak i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w zakresie podnoszonego w nich naruszenia art. 46 § 1 kk to słuszności odmówić im nie można. Mimo, iż C. C. (1) został uznany za winnego udziału w oszustwie na rzecz (...) Sp. z o. o. wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) i D. R. (1) (tj. czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku), a działający w sprawie oskarżyciel posiłkowy pełnomocnik pokrzywdzonych złożył wniosek o orzeczenie naprawienia szkody, Sąd Okręgowy orzekł w punkcie XLV wyroku (a nie jak błędnie wskazał prokurator XV) obowiązek naprawienia szkody solidarnie, jednakże tylko wobec A. P. (1) i D. R. (1), poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. we W. kwoty 43.554,12 zł (czterdzieści trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt cztery i 12/100) zł, a na rzecz K. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w T. kwoty 43.555 zł (czterdzieści trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt) zł. Jak trafnie wskazał prokurator jest to całkowicie niezrozumiałe, a brak uzasadnienia w tym zakresie uniemożliwia ocenę przyczyn, które legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia. W przypadku wyrządzenia szkody przez współsprawców przestępstwa zastosowanie mieć będzie art. 441 § 1 k.c., w świetle którego, jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Przy czym aktualne pozostaną poglądy dopuszczające solidarne zobowiązanie współsprawców do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (np. uchwała SN z dnia 13 grudnia 2000 r., I KZP 40/00, OSNKW 2001, nr 1-2, poz. 2, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że: "Orzeczenie środka karnego, przewidzianego w art. 46 § 1 k.k., dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia wyrządzonej szkody, w całości albo w części"). Tym samym, skoro Sąd Okręgowy uznał C. C. (1) za winnego wspólnie i w porozumieniu z A. P. i D. R. (1) oszustwa na rzecz spółki (...), to obowiązek naprawienia szkody na niego winien też być solidarnie nałożony.

Jednocześnie nie ma racji pełnomocnik ww. spółki podnosząc, że sąd winien orzec obowiązek naprawienia szkody wraz z odsetkami ustawowymi. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż cała argumentacja pełnomocnika (...) sp. z o. o. w tym zakresie przedstawiona, to próba zastosowania do instytucji prawa materialnego, przepisów proceduralnych intertemporalnych, co na akceptację nie zasługuje. Kontynuując wskazać należy, iż Sąd I instancji nie wyjaśnił co prawda w uzasadnieniu wyroku dlaczego zastosował brzmienie kodeksu karnego sprzed zmiany przepisów, jaka nastąpiła z dniem 1 lipca 2015 r. to jeżeli jednak dokonać analizy tych norm części ogólnej i szczególnej kodeksu karnego, które weszły w skład konsekwencji karnej zastosowanej, to widoczne jest, że brzmienie art. 46 § 1 k.k. będącego podstawą orzeczenia obowiązku naprawienia szkody korzystniejsze było do dnia 30 czerwca 2015 r. Odesłanie po tej dacie przez ustawodawcę do przepisów prawa cywilnego pogarszało sytuację sprawcy czynu popełnionego przed tą datą. Tym samym trafnie kierując się regułą art. 4 § 1 k.k. sąd zastosował przepisy ustawy poprzedniej i to w całości do odpowiedzialności oskarżonych. W tej sytuacji ten brak uzasadnienia nie miał wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Skoro zatem w sprawie uznano, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. jako korzystniejsze dla sprawcy, to pamiętać należy, że zobowiązanie z art. 46 § 1 kk było do tej daty środkiem karnym. Dopiero wg stanu prawnego obowiązującego od 1 lipca 2015 r. zobowiązanie do naprawienia szkody stało się środkiem kompensacyjnym. Brak więc było podstaw, aby na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. nałożyć na oskarżonych obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę. Zatem w tym zakresie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, podzielić nie można.

Słuszności nie można natomiast odmówić stanowisku pełnomocnika (...) sp. z o. o. w zakresie w jakim podnosi, że sąd pierwszej instancji mimo złożonego wniosku nie zasądził solidarnego zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, także od oskarżonego C. C. (1), skoro obowiązek taki został nałożony na D. R. (1) i A. P. uznanych wspólnie z nim za winnych czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej. W tej więc sytuacji skoro taki wniosek został złożony, a oskarżony C. C. (1) został uznany za winnego jak wskazano powyżej wspólnie i w porozumieniu z A. P. i D. R. (1) oszustwa na rzecz spółki (...), to po myśli art. 627 kpk, sąd zobowiązany był orzec o tym obowiązku także wobec C. C. (1).

Z powodów powyższych Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że: orzeczone na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonych D. R. (1) oraz A. P. (1) w pkt. XLV części dyspozytywnej solidarny obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody orzekł również solidarnie wobec oskarżonego C. C. (1) (punkt I ppkt 1 wyroku); oraz zasądzony na podstawie art. 627 k.p.k. wobec oskarżonych D. R. (1) oraz A. P. (1) w pkt. XLVIII części dyspozytywnej solidarny zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika zasądził również solidarnie od oskarżonego C. C. (1) (pkt I ppkt 2 wyroku); w pozostałej części zaś zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2018.1184 j.t.) w zw. z § 11 pkt 5 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności adwokacki (Dz. U. 2015.1800) Sąd Apelacyjny orzekł o zwrocie solidarnie od oskarżonych D. R. (1), A. P. (1) i C. C. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. we W. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowanie odwoławcze w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) złotych (punkt III wyroku); oraz solidarnie od oskarżonych C. C. (1) i A. P. (1) na rzecz L. i M. B. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. w P. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 1200 (tysiąc dwieście) złotych (punkt IV wyroku).

Sąd Odwoławczy na podstawie 624 § 1 kpk z uwagi na obecną sytuację oskarżonych w tym nałożony na nich obowiązek naprawienia szkody, zwolnił ich z obowiązku ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski